

תנועת חיים

עלון החנוכה
מקור חיים
שנת 1957

ON 77/13 ; 17.5

עדקתם הבועים הצעירים
הגננים יגש בועור...

ורוותה הגוויה השזופה
והפכו שחורים הנשרירים
בקרקע הקדש השחור,
עדקתם הבועים הצעירים.

שאננהוסקי

אל כתר ד' !!!

תן גבול חנו אנו יאצקו בא אתם לנשים
בסוף המצוות של החסייה והפעלה הערה

תבטו אצאוב באישיות - החלבות והצבאות
שמיאטנה אליכם .

היו בניו מאמניה אקבול האלוהה
ואתנועת הפואאליה

חברת העדה

ענין המספר

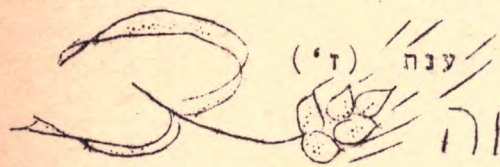
אנחנו עומדים על סף כניסתנו לנוער העובד ולהטיבה. אנסה להעלות כמה מהפקידי התנועה כפי שהם נראים לי. החטיבה בה אנו מתחנכים להיות פועלים עם השקפות פועליות, היא למעשה חלק מתנועת הנוער העובד אבל החטיבה מאחדת רק את בני הקבוץ המאוחד ומטרתנו היא לא להכיר את בני הקבוץ בלבד אלא גם את ילדי הפועלים בכלל, החיים מחוץ למסגרת הקבוץ. בעיקר עלינו להביך את אלה שבגיל צעיר צריכים לצאת לעבודה, למען פרנס את עצמם ולעיתים גם את משפחו-תיהם, נוחני העבודה מנצלים אותם הם עובדים בעד שכר מועט. לפעמים עובדים גם שעות נוספות. בלי הנוער העובד היה מצבם הרבה יותר גרוע. התנועה היא להגן כעין בית הדואג לחינוכם ולבילוי זמנם הפנוי. ארצנו היא ארץ עניה הקולטת משפחות ונוער מכל קצווי תבל ותפקידו של הנוער העובד הוא לשלוח מדריכים למעברות ולחנך את הנוער העולה לחיים פועליים לעבודה, ולהחדיר להם את מושגי הפועלים. עם כניסת כחתנו לתנועת הנוער העובד נהיה חברים עם הנערים העובדים, מחוסרי העבודה וכל אלה שמצבם עדיין גרוע, יחד אתם נחפס דרך לחיים יותר טובים ויותר צודקים לשלטון פועלי במשטר סוציאליסטי.

... אנחנו קצרים - תנועה זו!

רוב הנסיונות להחדיר בנו את ההכרה התנועתית נכשלו. בכל זאת שמענו קצת על תנועה זו, לשם מה נוצרה על מיסדיה, ועוד.

ראשוני חברי הנוער העובד היו ילדי חל-אביב ילדים עובדים ומנוצלים, שהתארגנו לשם הטבת זכויותיהם. הם דאגו שיוכלו עלי ידי קיצור שעות העבודה גם ללמוד. ומאז 1925 נוצרה בארץ תנועה זו. נוסף על עזרתה להקל על חיי הנערים בעיר אף דאגה לבואם לקבוץ. הקבוץ הראשון שנוסד על ידי תנועה זו הוא: נען. כעת תנועה זו היא הגדולה ביותר בארץ והקימה כמה קבוצים וקבוצות: גנוסר, רביבים, אלומות ועוד.

בכניסתנו זו לא מוכנים אנו די הצורך למאורע זה. אולי אנו אשמים אך נקווה שבעתיד הקרוב נהיה חברים בתנועה לא רק מחזיקי פנקס אלא גם מהפעי-לים בה. נעלה ונצליח !!

עם בואי אל הפעולה

ניח רגל, מצב שדכא אוחנו והשפיע על עצבינו. פאצוח נפלו לכל עבר. כשערב אחד ישבנו סביב נר נפלה פצצה בקרבת ביתנו וזעזעה את כל הבית, שברה שמשות וכבחה את הנר. נשארנו בחשכה.

החל מה 28 לאוקטובר הפסקתי ללכת לבית הספר אשר נסגר באוחו יום. המל-חמה בין ישראל לארצות ערב החלה. אנו נשארנו בבית כבמלכודת. מבוקר עד ערב תפרנו; החכוננו לנסיעה כי ידענו שכל רגע עלול לבוא גם תורנו לעזוב את הארץ לצמיחות. אחיותי ואני תפרנו ועסקנו בנקוי הבית ובקניית פרודוקטים מהשוק.

לבסוף, באחד הימים החלטנו לעזוב את מצרים. זה היה ב 3 למרץ.

כעבור ימים מספר נודע לנו שהצרפתים מגורשים. לאחר זאת בא תור היוונים והבריטים ... ציפינו בכל רגע לבוא הפתקה האהובה: צו הגירוש עליו כתוב היה הזמן הנוחר לנו לחיות עוד על אדמת מצריים: 24 שעות, 3 ימים או שבוע.

כשעזבנו את אדמת מצריים, נעלמו כל ארוחינו והיינו חופשיים, חופשיים.....

במשך חדשים שורה האפלה גמורה וברחובות החשוכים לא ידעת היכן לה-

מלכה (ז)

(תורגם מצרפתית)

שענונים

מהומה רבה בגן. צה: יים, כל הגן מתכונן לקראת צלום. בעיקר התרגשו "הילדים הגדולים" אשר נכנסים מחר לכחה א". אחרי המקלחת יצאנו כולנו מסורקים ומבריקים בחח-חונים וגופיות לדשא שליד הגן להצטלם. כולנו התישבנו, רק " הילדים הגדולים" עמדו כשלצידם הגננת והמטפלת. אחרי כן נכנסו "הקטנים" לגן ו"הגדולים" הצטלמו לבדם. למחרת באנו לשטח שעל ידי בית ב' שהיה מסודר למסיבת כניסתנו לכחה א'. כולנו היינו מאושרים, מהמאורע הכביר בחיינו. כל ההורים, האחים, ויתר ילדי הגן יושבים מי על כסאות ומי על מרבדים השטוחים על הדשא. פני כולם אל טכס כניסתנו לכחה א'. בראשית הטכס - בא מנהל ב' וברך את הכחה המתחילה בלימודיה. אחר כך דבר אחד ההורים שקידם אותנו בברכה ואיחל לנו שנצליח בחיינו, ובחברה החדשה. בגמר הטכס התפזרו ההורים, האחים וילדי הגנים ואנחנו לכיתה. על לוח העץ מול הדלת כתובות מלים שידענו עוד בגן. באותיות זוהרות "שלום כחה א'". בכיתה פתח כל ילד את תאו ומצא בחוכו לוח עץ ועליו באותיות דפוס אדומות שמו. היחה שם גם קופסה עם עפרונות אבעוניים, מחברת, עפרון ומחק. הילדים היו מאושרים כל כך ולא ידעו כיצד לבטא את שמחתם.

המורה שנכנסה לכחה יחד עם כולנו שמחה ועליזה כמונו מאושרה היחה להתחיל בלימוד. היא פתחה בשיר וכל הכיתה ענתה אחריה בשירה סוערת. לעת ערב באו הילדים לחדרי הוריהם וספרו להם ולאחיהם את קורות היום הראשון בבית- הספר.

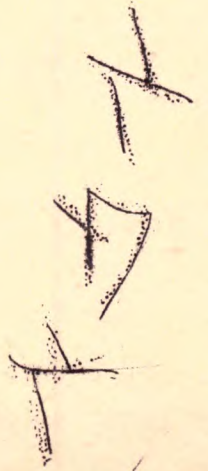
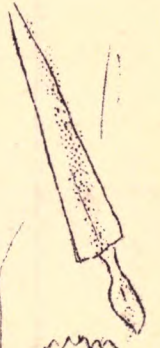
מורים באו, מורים הלכו.

כל אחד עם שיטותיו ודרכיו, שלעיתים לא קל להסתגל אליהם. במשך הזמן בצענו הרבה מפעלים כתתיים, לפעמים בהצלחה רבה ולפעמים בפחות.

וכעת בהגיענו לכחה ז' אנו עומדים בפני המפעל הגדול של חגיגת בר מצווה. אנו נכנסים כחברים לנוער העובר ולחטיבה. מה תאמרנה לנו שנים אלה של נעורים, אך נלמד, אך נתפתח, הנהיה מאושרים כפי שהיינו בגיל צעיר ?

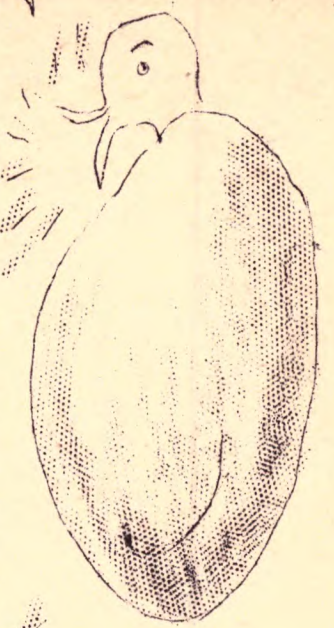
הסיכום השני יעשה כשנגמור את פרק למודינו ונגיע לחברות. נקווה שיהיה טוב.....

נעמי (ז.)

$$1 + 1 = 2$$

תערוכה

...כשמדברים על הכחה צריכים להזכיר עוד שלושה דברים שהיו שייכים לכחה: בני ליבני, וגדי. לבני וגדי נתגלו פעם כשעברנו ליד האנ-קובטרו הם ישבו בין ביציט שבורות והיו מסכנים מאד. מיד התחלנו "לטפל" בהם. הם נוקו והוכנסו לתוך ארגז מרופד בנסורת ושוכנו במקלחת. לאחר ימים מח גדי מקור ואז הוחלט להעביר את ליבני לחדר שנה ולסדר לו מנורה לחימום. כמובן שכל החדרים רבו על הזכות לשכן את ליבני והחלטנו לט-דר תור. ליבני שהוא אכל יום יום בחלמונים, חלב ולבינה (על חשבון ארוחותינו) גדל והישמיק היה לו קצת עצוב בלי חבר ואז נמצא צהובי.

הכל היה בסדר עב שיום אחד נפל על ליבני קרש והרגו. היחיד שנשאר היה צהובי. כולנו פנקנו אותו והיו לו חיים טובים. במשך הזמן הכנסנו אותו ללול התרנגולות שלנו ואחר כך לברבתייה שנאי שלא ישחטו אותו אם תבואו פעם לברבתייה. ותצטקו "צהובי" מוב-טחני שאחד הברבזים יענה לכם!

רחל (ז)

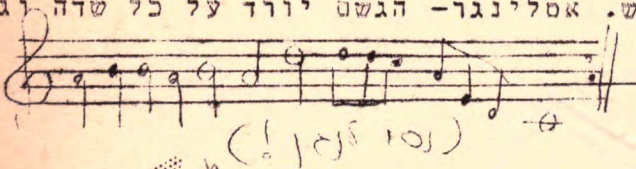
* תור הזהב של הגן, היה בעת ההסגר. כל ההורים היו נאספים מסביב ומביאים דבנים טובים בכמיות. בכל יום, החקימו שתי הצגות: בובטרוך- השחקן הראשי- רות. וכך סרט - המסריט יציק פניגור.

* המשחק האהוב על הבנים היה סלילך כבישים בחול והובלת לבנים למרסקים "עצומים" ... זה היה מעט רעש.

* לעומת זאת, המשחק האהוב על הבנות- אבא אמא ולפעמים גם ילד

* אחת המטפלות נהגה להסתלק בגלל השתוללותימו בזמן מנוחת הצהריים "ליתר בטחון" הטמנו את בגדי הערב מתחת למזרון כדי שנ וכל בשעת ה ורך להתלבש לבד...

* לבסוף, שיר: המילים שלנו (כחה ג') הלחן ש. אסלינגר- הגשט יורד על כל שדה וגן/ הוא יורד יורד יורד-

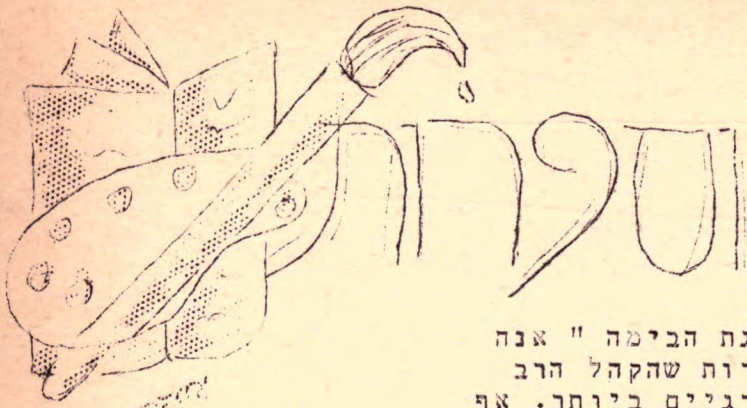

- (1) כמה חברה מונה הכחה- בניים? בנות?
- (2) כמה מטפלות עבדו החל מכחה א' עד כחה ומי?
- (3) מי היו המורים של בעלי ששמחה?
- (4) בכמה בתים גרו/מאז הכנסם לכחה א'?
- (5) לעומת זאת הם למדו ב... כתות.
- (6) מדריכיהם היו ז' ?
- (7) מי היה המדריך הטוב ביותר ומדוע?

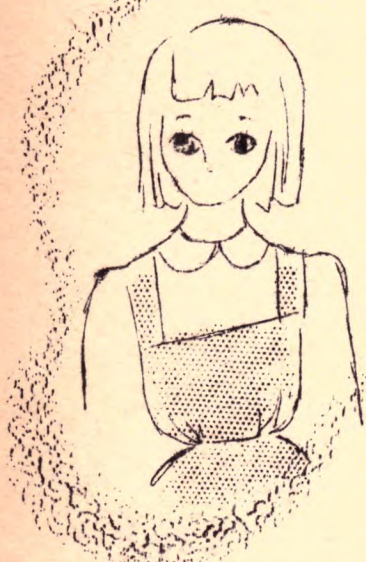

- (1) 11 ימים, 10 ימות!
- (2) נאיר, סימה, סניר!
- (3) יתא, צמורה (צלה), יעלה וזלזל!
- (4) הם צבו לבית- קבוצ!
- (5) 1948!
- (6) רותמה, אולי קיעלה אוריק!
- (7) זלזל... (כמה שנה יוביק כמק אף סכס אפיקות!)

(7) זלזל... (כמה שנה יוביק כמק אף סכס אפיקות!)

בקרנו בימים האחרונים בהצגת הבימה "אנה פרנק." התרשמתי מאד מהצגה זאת, למרות שהקהל הרב הפריע לי בצחוקו אפילו ברגעים הטרגיים ביותר. אף על פי כן יצאתי מההצגה מזועזע. ראיתי בהצגה איך אנשים, שבחיים רגילים הם אדיבים ועוזרים אחד לשני נהפכים בחיי פחד כשהם סגורים כחיות בכלוב לאנשים בלתי נעימים וגסים. כזהו למשל מר ואן דאן, יהודי מתבולל הגר מדורי דורות בהולנד, הוא עזר למשפחת פרנק, בזמן שהנצים עלו לשלטון בגרמניה, להגיע להולנד ולהסתדר בה. אחריכך בזמן שהנצים חדרו להולנד הסתתרו מר פרנק ומשפחתו יחד עם משפחת ואן דאן. מר ואן דאן אולי מטבעו היה זללך אך בחיים רגילים לא שם אף אחד לב לזה, אך בתנאים החדשים והקשים כשהאוכל אינו מספיק, גונב מר ואן דאן את פרוסות הלחם היחידות וגוזל את לחמם של יתר שבעת האנשים שהסתתרו עמו בטענה שהוא רעב. מדבר זה התרשמתי במיוחד. לא יכולתי לתאר לי, שאדם מסוגל לעשות דבר כזה. (יש אנשים שצחקו באולם שעה שראוהו במעשה זה אך אני לא יכולתי לצחוק ואם היה דבר מצחיק העליתי חיוך דל על שפוחתי.)

ענינה אחי במיוחד הגיבורה הראשית בהצגה-אנה והיחס אליה. אנה פרנק ילדה בגיל 15_13 שאוהבת את החופש והטבע, רוצה לדעת כל דבר הנעשה בעולם. היא שואלת שאלות המפריעות לאנשים ובגלל זה האנשים רוצים להפטר ממנה. את נחמתה היחידה היא מוצאת אצל אביה שהוא היחידי המבין אותה. אנה מפחדת מפני הגרמנים והיא חולמת על זה כיצד הגרמנים תופסים אותה ומתעוררת בצעקות. כאשר אמה באה אליה היא מטרבת לקבל אותה וכשאביה מגיע היא מספרת ומגלה לו את ליבה. אמה של אנה לא מבינה את בחה ומבקשת ממנה שלא תהיה ילדה כזאת ותנסה להדמות לאחותה מרגוט.

אנה מצטערת על שאינה יכולה לצאת החוצה ושנגזר עליה להתחבא. סופה של אנה וכל האנשים שהסתתרו עמה מחוץ לאביה מסתיים ברע. מסטרת הנאצים מובילה אותם למחנה רכוז בו היא מוצאת את מותה.

בהצגה זו, ראיתי כיצד אנשים נהרסו על ידי חיים לא נורמאליים. אבל ילדה שכוח נעורים מפנה בתוכה מחזיקה מעמד שנתיים וחצי אפילו בחיים בלתי רגילים שקשה לעמוד בהם.

אני ראיתי מעט מאד הצגות וכולן מצחיקות אך הצגה זו, השפיעה עלי במיוחד אפילו שהיא הרצינית מכולן. למדתי בה איך חיו אנשים בחיים קשים אלו. וכך למדה אותי ההצגה כיצד חיו היהודים בזמן השלטון הנאצי.

אשר (ז).

... בקצב הזמן ...

- * התקיימה מסיבת חג העצמאות במשק. לא הורגשה אווירת חג.
- * עדה נכנסה לעבודה במזכירות החטיבה. תלוזה ברכת החברה בכל מעשי ידיה.
- * כל הדרכים הובילו ביום העצמאות תל-אביבה. מחצית החברה נהרה, מי בטרמפ ומי בכלי רכב מאורגן.
- * יובל, נסע ל"דפנה" לחזרת התזמורת המאוחדת.
- * שכבת נעורים :
- * אריאלה חזרה מבסוטה מ"שבת גרא-פיקה" שנתקיימה במעגן מיכאל.
- * בערב ה'1 במאי נתקיים מפקד שכלל את כל בית הספר. למחרת צעדה השכבה בנתניה (החברה עשו רושט פאנטאסטי) מסמו היום, היו הנאומים בקולנוע שרוך.
- * נערך ערב שאלות ותשובות. החברה החלה לרקוד באופן ספונטאני - עדה לכך ושימח קבוצות הרקודים הארוכה.
- * השבת התקיים גיוס לשיפור סביבת שכו-נתנו - "צריפים וירח". מחצית החברה הגיעה - הישג, לא ?
- * החלה אליפוח פינג-פונג. מי יזכה בבכורה ?
- * בשעה טובה ומוצלחת חזרו כתוח 'י', 'יא' לספטל הלימודים.
- * סוף-סוף "קבלנו" קצת חרבות. החברה חזתה בהצגה "אנה פראנק" וההנאה היתה מרובה.

שכבה בינונית:

- * נערך ערב שאלות ותשובות.
- * החברה החלה לרקוד באופן ספונטאני - עדה לכך ושימח קבוצות הרקודים הארוכה.
- * החלה אליפוח פינג-פונג. מי יזכה בבכורה ?

דגש נבד !!!

מודעה

בנות "המין היפה" מודיעות: אם הבנים לא יכתבו ל"עלו-מים בזמן הקרוב ביותר, יבוא סוף סוף שור הזהב של העלון שסכנתו מרחפת כבר בחובות.

* אבדו שני זוגות "סירות". נראו לאחרונה על רגלי דפנה וניבה.

* נמצא חתול בג' יומיים שטוח על גג הצריף הג-דול מעל להדרו של גיר-רא. בניים לבשו נא עוז והזיירוהו לורדה 'אמתו'!

* נעלם זנב סוס בלויית "נערה חשובה". נראו לא-חרונה באחת הסמטאות המוזנחות של תל-אביב. המוצא הישור, מתבקש להח-זירם לתא החטיבה בג.ח. נחוצים לחג המחזור.

* נמצא ספק שבור וממושקף במועדון. נתגלה ע'י ישראלה ותמו כל "הצנחנים" לעתיד יכולים לבוא בשעות הערב בחדרו של ינקלה או אריק שעורים הינם.

* אם תפגוש בדרכך נחל איתך הזורם מחדרו של בורדיק, דע, כי הגיע יום השטיפה כחום שלוש השבועות מהפעם האחרונה....

כיצד תישאר עם אלוהים

שוב צפה ויולה הבעיה: מה יעשה בן שאין לו הורים בקיבוץ בזמן חופשתו

מהצבא?

- מגיע בחור משופשף כולו מהמשמעת הצבאית לחופשה, פוגש חברים ומברוכם לשלום, הם עונים ובוזה מחתימת הפרשה.

בא הערב... משעמם, ובבוקר שוב משעמם... כדי להפיג את השיעמום הולכים לעבוד-

כך הוא המצב, חסרה הרגשת בית, כיצד נפתור זאת? דברו לא מעט על כך ופה ושם עלו דעות... שהבן יבוא לאחד מחדרי בני המשק לארוחת ארבע. אך לא זו הדרך. אין חצי השעה הזו נותנת את הרגשת הבית. כניראה טעון הפתרון בקליטה מגיל צעיר, שאז ההצמדה לחדר ההורים אינה מלאכותית. כמו כן משפיעה גם האווירה הכללית יש לציין בצער שאנחנו לא די קולטים, לא שמינו לב לכל נער חדש הבא אלינו, ואף לא לאלה שכבר שנים בתוכינו.

עד פה עטו של בן משק שאינו חש את הדברים עמוק, אלא קוץ רואה אותם

בצורה הנוכחית.

תמיד עלינו משלב לשלב, ובכל שלב כזה חשנו את השמחה, ללא שום חששות מה ילד יום המחר. כך היה בעת בואינו למשק, כך היה עת הוצמדנו לבית הספר וכך היה בעלו-תינו משכבה לשכבה. אולם הפעם עם גמר הלימודים, אין הדברים כה פשוטים כקודמיהם.

עם השמחה לקראת הבאות מקננה בלב כל חבר השאלה: כיצד לעמוד בימים שיבואו??

במשך השנים שחלפו היינו בתוך מסגרת חברתית-כתתית מלובדת וזה הינה את תוכן חיינו. אבל עתה כשאנו יוצאים ממסגרת זו והולכים לפנאי, הרי הכל מתפרק. אנחנו נמצאים בסביבה שונה לגמרי מזו שהיינו רגילים לה. עלינו יהיה להתמודד עם בעיות חדשות שחצופנה על פני קצף החיים, ואז... מה עם הבית שהשארתי אחריו? ע"פ הדבר שיקשור אותך אליו? כאן אני נזכר... אותו ערב בדברי עם ידידי, ישבנו זה ליד זה במכונית שהחזיר ירתנו הביתה, הוא עישן סיגריה והיה מדוכדך, לאחר שתיקה ארוכה החל לדבר אלי כשהעשן עולה מפיו: "כשהייתי עוד בבית לא חשבתי כי הדבר יהיה כל כך נורא, אבל עכשיו אני פשוט, נאבק עם עצמי כדי לבא הביתה. חבין אין לי כלום במשק. - עונה על שאות חוזרות ונישנות וכל הזמן שנוחר-משעמם עד מות. יש חברה שמציעים לי לבוא לארוחת ארבע, אבל האם באמת זאת הבעיה?" לאחר הפסקה קלה המשיך: "כאשר אני הולך להורים פשוט יש לי הרגשה אחרת לגמרי, מן חמימות טובבת אותי." לרגע גיחך והוסיף:- "הקרקע נשמטת מתחת רגלי. אני באמת לא יודע מה לעשות" - כל העת שמעתי בנשימה עפורה, רבה, רבות התיגעתי בשאלה זו. סוף סוף הרי איננו עוד ילדים קטנים, אי אפשר לנו לחשוב כי ארוחת ארבע אחת, תניע אותנו לבוא למשק, בו בזמן שאמא מחכה לנו מזה שבועות. כאן אנו נמצאים בין הכטיש והסדן, המשק הוא ביתנו בו התחנכנו, ומצד שני יש הורים, והנה כשאנו מתרחקים מהמסגרת הקיבוצית גוברת הרגשת המשפחה בדרך הטבע

נ. (יב)

הבנים שבולטת פניו ל התיכונים יוצאת כעין ילדים כאלוים - איך

חברי! נא עם אתם אלשוב קצת, אחי תמצאו אתם התיכונים

הצטרפו אלינו חלוב עם

קשה להתייז שהם שמתו לקוראי!

הדרך הובילחנו היום אל מסק בית-הספר משום שהגיעה אלי השמועה המספרת עוד פעם דברים גדולים. בצידי הדרך הבהיקו בלובנם הכוכבנים הרבים, הוריקו הקוצים בהבליטם את מחטיהם הדו-קרניים. על פני השביל עוד נראו סמנים אשר הז-כירוך אחי ימי גשם של חודש מאי. השמש שלחה קר-ניה ואפפה אותך הרגשה נהדרת של יום אביב, עליז.

כבר למרחוק נשמעו המיות, קרקורים ונעירות אשר התערבו זה בזו ובעיני רוחך יכולת לראות את בני הכנף מסתובבים בחצר, את החמור באורותו ועוד ועוד. כאשר ראיתי את יוחנן ויואב הרחבתי את צעדי והשגתיים. הם תמהו על שבתי, אך בהסבירי להם את מטרה בואי, העמידו לרשותי את אהוד וכך הלכתי לצידו בחצר הגדולה והאזנתי להסברותיו. הדבר הראשון שהראה לי היו 4 אוגרים-סוריים אשר דומים בכל לעכברים (אך איך אומרים אצלנו - "אליה וקוץ בה") הם היו חסרי זנבות. עסקו בכירסום גרעינים ופיהם וצווארם היו תפוחים. לשאלתי השיב אהוד: "הם נקראים אוגרים על שום שהם אוגרים מזון בלחיהם בשעת הצורך". סיעת ברוזים בעלת 65 נפש הפריעתי באמצע שיחתי, הם רצו אצו אל מכסי פח האשפה ההפוך שהיה מונח בחצרם. לידו פגשי ב 5 בני דודיהם האוזים. מקרובי משפחה אלו פגשתי ב 20 חרנ-גולי הודו שלטו מעדתם 5 חרנגולות לבני כנף, אדומי גרון. נוסף על כך 40 חרנ-גולות בנות צבעים שונים. לפתע נחקל מבטי ב 40 פרגיות אשר נקרו באשפה ומדי פעם בפעם היו מגרדות את הקרקע ואוכלות בתאבון תולעים רזות וארוכות. משהבחנתי בקולן של הגדיות, אצתי מהרה לחזות בהן. הן 4 במספר. מהן 2 תאומות כנראה ששו לקראתי ומשום כך פסקו לאכל ואחת שרגליה נתונות היו באבוס תמרנה קפיצה מתוכו ולא הספקתי לספור עד שלש והגדיה בעלת הפעמון עמדה לפני. סמוך למקום מגורי העזים דרות 50 ארנבות וקשה להגיד שהם שמתי לבקורי - מיד נזקפו אוזניהם, אפן החל להתנועע ולרחרר, פיהן רטט במהירות ואני - נעלבתי ופניתי לי אל החמור. אהוד פנה כעת לעבודתו ואני הצטרפתי ליוחנן ויואב שהלכו לעבודתם במטעים. בדרך ספרו לי על עצי תפוח העץ, השזיף והגואיבה. לפתע צצו לנגד עיני פרחים דומים לכוכבן ערוכים שורות שורות. הם העמידוני על סעותי בהסבירם לי שזהו צמח רפואה הנקרא: ב-ב-ו-נ-ג. וכי מוכרים את פרחיהם לבית חרושת בנתניה, כל קילו מחירו 4 ל"י.

מסוחר ממספרים נפרדתי מהם והבטחתי להעלות הכל על הכתב כדי שכולכם תדעו על הנעשה במסק בית-הספר שלנו.

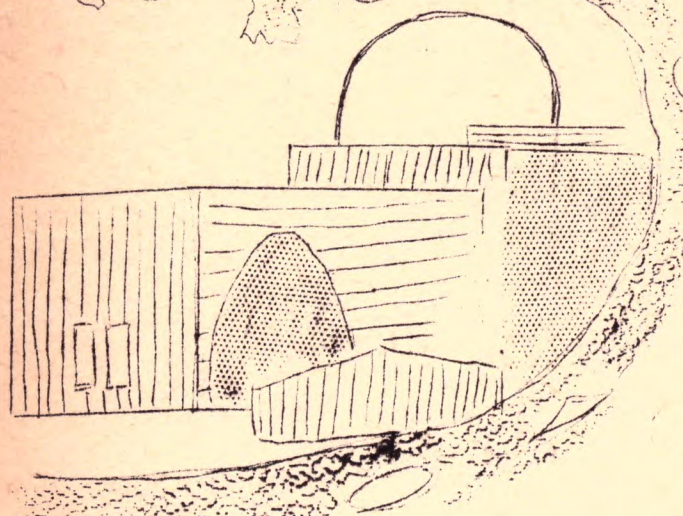
כתבנו הנוודד.

אנו חולכים עמו מתים

(בנוסח הנ"ל)

ויהי ביום הרבעי הוא יום ראשון לטיול, ונצא את הבית בדרך העולה ירושלים. והנה יל' נגלה לפנינו ויואמר: "והיה כי תבואו אל צרעה ולנתם שם ביום ההוא ולנתם תחת לגג המתבן". ונלך ונבוא אל המקום אשר הורנו אלוקים והנה מתבן לפנינו. ונשם בו את כל חפצינו. ויוא יי כי צר לנו המקום הזה ויעבירונו אל הארמון המרווח - הוא הלול של צרעה. ונליך שם כל הלילה, ועיך לא עצמנו. כי קשרו הפחים של הלול יד אחת נגדנו, ויד-פקו וישתקשו כל הלילה. ויועו לנו במאד מאד.

ונקום בבקר והנה קיל. ויובילנו אל המקום אשר חפץ להראותנו. ונלך ונבוא אל הישוב אשר נקרא שמו זנוח כי על כן הסוכנות זנוח זנחהו. והנה מוקף המקום גדר איך יוצא ואיך בא. והמסתננים אף הם קצרה ידס מלחדור אל המושב. ונאמץ לבנו, ונעל ונפרוץ אל הגדר וישם אחיטוב - הוא האמיץ בכולנו את רגלו על הגדר והנה נשמע קול נפץ ורעם. ותעל לבת אש מתוך הסנה - הוא העמוד החומך בגדר. ונרא את המראה הגדול הזה והנה העמוד בוער באש ואיננו אוכל. ונרים רגלינו ונפוץ אל ארבע רוחות השמים ונברח מהמקום הנורא הזה. ונשא עינינו ונראה את העמוד מלביך באש ומוקש הגאורה כבר נשרף כולו. ונקום ונעזוב את המקום הזה. ונעל הרים, ונרד בקעות ועדיין לא הגענו לסוף הדרך. ויהי בוקר ויהי צהרונים, ויהי ערב ואנו עולים ויורדים, יורדים ועולים, עד אשר הגענו אל הנחלב, הוא הנחלב אשר מוביל אל נתיב הל'ה. ונליך בלילה ההוא בחדר האכל החדש של המשק הצעיר. ונישן כל הלילה, עד אשר העירות-נו השאגה האדירה של מדריכנו אשר רוח אלוקים שרתה עליו וחשם בפיו את המילים הללו: קומו, קומו ובלוה...

ונצא ביום ההוא מארץ נתיב הל'ה ונשיט פעמינו אל הדרך העולה אל עיר הקודש. ונעלה הרים ונרד בקעות ויהודה צועק אחרינו: "אתם הולכים, כמו מתים! וישם בפינו את השירים על צימרמן וחרוז שהצתנן בחזהו ועוד ועוד. והיה באחת החניות נקרה גשו לפנינו, ונשכב ונשם רגלינו עליו. ויצלם אותנו שליח יל' הוא הצלם המומחה בכחה. ונשמח מאד למרות שנאמר: "לא תעשה לך פסל ותמונה". ונעל אל העיר ירושלים והנה העיר מלאה בחיים אבל בית הספר שבועד ללינתנו - נעלם ואיננו. ונשרך רגלינו, ונשרך לכל מקום, ונשרוק לכל אחת עד אשר הגענו לבית-ספר האבוד, ונשן בלילה ההוא בבית ספר גאולים לקול צעקותיהם של הגוי והפילה אשר שפכו חמתם אחד על השני, עד אשר נסתתמו פיותיהם. וימשך הטיול עד יום שלישי - הוא היום אשר בו התישבו כל בני ישראל ברכבה וישובו הם וביתם אל גבעת-חיים. ותשקט הארץ למשך חמישה ושישים ושלש מאות ימים. ויתר דברי בני כחה ט' הלא הם כתובים על ספר "דברי ימי הטיול".

אסנת (ט')

העליתם, העליתם

עם בוקר סדרנו את חפצינו ועלינו על האוטו. הנוף היה נפלא, כשוט קשה להחליט לאיזה צד להביט. והנה הגענו ללוחמי-הגיטאות. חנינו שם קצת, והמשכנו לכברי שם נתקבלנו יפה מאד. נסענו למעיך כברי ומשם המשכנו למעיליה, זהו כפר ערבי. הדרך הייתה יפה מאד. היו פרחים למיניהם ומפעם לפעם התפרצו קריאות הת-פעלות מפי אחד הילדים: "תראו הנה שלדג" - "יו! הביטו איזה פרח יפה, זה הסגול!" בהדרכת ילדי המקום בקרנו בבית הספר במעיליה. משם המשכנו למונטפורט. הפרחים בסביבה נפלאים. הם נראים כמו מרבד פלאים המתנועע לכל משב רוח. הגענו לרגלי המונטפורט. העפלנו עליו. למעלה ראנו את המבצר - מבצר הצלבנים שהוא עתק והרוס מאד. רק כמה קירות נשארו לפלטה. אבל ראנו דבר מאד לא יפה וזה, שהיו כתובים שמות על הקירות. וחבל. כי על דבר עתיק כדאי לשמור. תושבי המבצר חפרו בורות על מנת לאסוף את מי הגשמים, הבורות עמוקים ולא כל כך נעים לפול לשט. המים הובלו בצינורות עשויים מאבן אל תוך הבורות.

משם ירדנו לוואדי קרן בו זורם נחל קרן חלצנו נעלינו ונכנסנו למים. הלכנו לתרשיחה. בדרךנו עברנו ליד מכוך המים לא התעכבנו משום שמהרנו עלינו לאוטובוס וחזרנו לכברי.

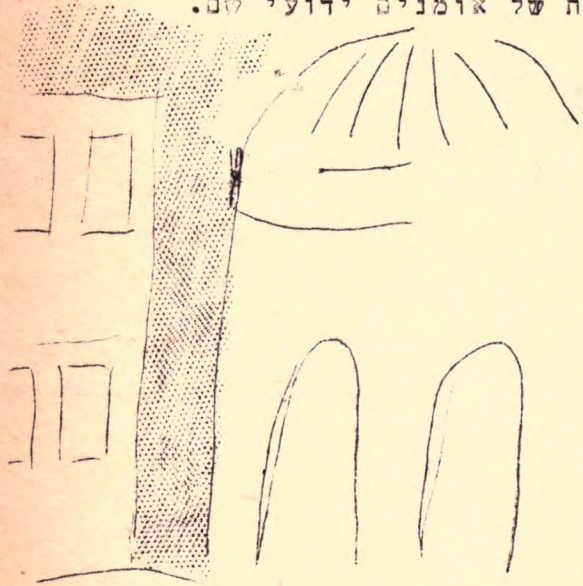
קו"א אורך ורחב

לחברה שלום רב!

הפעם אקצו יותר.

בקרת כעם באיטליה זאת אומרת בונציה ובפלורנץ העשירות באומנות העבר. היו אלה למעשה שני טיולים. אחד עם אריה פטקי והשני במסגרת האקדמיה. ונציה עיר נהדרת הבנויה כולה על מים (הים האדריטי). בעיר "כבישי" התחבורה הם מים וכלי הרכב הם סירות מוטור. הגונדולה הוניציאית, משמשת כלי תחבורה רומנטי וטיולי.

פלורנץ מצטיינת יותר באוצרות האומנות מכל התקופות. ישנן בה כנסיות רבות הקיימות כבר מימי הביניים. צורת הבניה היא בסיגנון הגוטי. בעיר זו נצב פסלו המפורסם של מיכאל אנג'לו - "דוד" וכך עבודות אומנותיות של אומנים ידועי שם.

רכשתי לי כבר מצלמה (אומנם לא טובה בוחר) וצילמתי כבר מטיול זה שלושים וחמש תמונות. גם אצלי בפסח, לא היה מעניין ביותר היינו עם עולים שהגיעו מפולין ונצטוו להישאר בוינה, הסדר החל ונסתים ב... אכילה. גם בחג העצמאות לא היה כלום.

טרם הסתגלתי לשפה ויש לי הרגשה שא- למדנה כשאצטרך לחזור הביתה.

קיבלתי כמה חוברות של "עלומים" בהן נדפסו כמה ממכתבי. באחד מהם הסכרתי שכלי התחבורה פה הם ה"טרמפים" ואתם כתבתם בעלון "טרמפים" (הלואי והיה כך כי כל נסיעה עולה כעשרים גרוש, גם אם אתה נוסע לאורך הקו כולו או יורד אחרי חחנה אחת.) אני מתחיל כבר להתמצא בעיר רק שאין לי פה חברה טובים שאוכל לעשות אתם חיים. מזג האוויר אינו יפ- יב הגשם והחום תופשים מקום בסיורי. בכל או- פן אני מצטער שמראה העיר באביב נפלא.

היו כאן בחירות כלליות לנשיא, נבחר הסוציאליסט שירף. היה בלגן עצום כמו בישראל רק ההבלל הוא בזה, שכאן יש ארבע עד חמש מפגות בעוד שבארצינו... נו, יאצטיך לסיים.

שלום ולהתראות בישראל. ידיד.

